

Készülődés egy randevúra

Tamás előzékeny és érdeklődő volt, és Ildikó úgy érezte, három randevú már jelent valamit. Mikor néhány hete eldöntötte, hogy regisztrál egy társkeresőre, igazság szerint el sem tudta képzelni, hogy lesz olyan férfi, akivel randevúzni fog. Azért eljátszott a gondolattal, és eldöntötte magában, hogy ha esetleg mégis lesz valaki, akkor két szabályt fog követni. Elsőként azt, hogy aki szimpatikus neki, azzal több randevút is szervez. Másodikként azt, és ez talán még fontosabb, hogy aki nem szimpatikus neki, azzal nem szervez több randevút. Mindkét szabály nehéznek tűnt, de elhatározta, hogy nem adja fel. „Hatvanéves leszek”, ismételte magában, és a tükörben próbálta fürkészni a saját tekintetét. Évekig azzal győzködte magát, hogy nincs szüksége se párra, se gondoskodásra; abban kezdett egyre erősebben hinni, hogy a szeretet az csak olyan dolog, amit ő adni tud, kérni nem.

Mindketten egyedülállóak, mindketten nagyszülők, és mindketten túl fiatalok az öregséghez. Volt köztük valami hasonlóság, talán a tartásukban, de Ildikó érezte, hogy elmesélhetetlen távolság feszül közöttük: a külön töltött múlt.

Volt egy titka, ami olyan régóta benne élt, hogy szinte már ő maga sem tudott róla. Mégis, minden napot tompává, sajgóvá tett ez a titok az elmúlt másfél évtizedben. Mióta Tamást megismerte, azóta érzi csak, milyen tompán és sajgón élt benne a lélek.

Félt kicsit Tamástól, és őt is féltette. Három randevú már jelent valamit. „Még utoljára a kezembe vehetem az életemet”, ez járt Ildikó fejében, amikor azt javasolta, a negyedik randevún a rakparti bisztrónál találkozzanak.

„Szeretném neki megmutatni, és én is szeretném látni”, gondolta Ildikó, és halkán könnyezni kezdett a tükör előtt. A komódhoz lépett, és az alsó fiókból régi mappát vett elő. Kinyitotta, és ekkor ismét ráismert a titokra. A mappában a régi orvosi leletei, véleményei voltak, ambuláns lapok a kemoterápiájáról, a későbbi sugárterápiákról. CT eredmények, diagnózisok, latin szavak vádló rövidítései.

Tizenöt éve a rakparton állt, és őszintén úgy hitte, hogy nem fogja túlélni. Egy fa törzsére tűzte a fényképet arról, aki *volt*, és aki nemsoká véget ér, 1962-2007.

De a teste nem adta fel.

„A lélek vajon gyógyulttá nyilvánítható?”, töprengett Ildikó, és a könnyei alatt elmosolyodott. Tamás lesz az első, akinek megmutatja a síremléket, amit magának állított.

És ha még ezek után is szimpatikusak egymásnak, elmeséli neki, hogy hogyan is szeretne végre utánajárni az életnek.